

У перспективі

Євген Дудар

— У перспективі все це піде під землю! — владно сказав директор заводу товариш Пацьорчик і показав на бурий дим, що валив з труб, — На території заводу повітря буде чистіше, ніж у лісі...

Я слухав, і серце моє проймалося радістю. Уявилося потопаюче в зелені заводське подвір'я. Клумби, пахучі квіти, джебонять бджілки. Повітря — пий-упивайся. Захопившись уявою, я вдихнув на повні груди і зайшовся кашлем. Вітер якраз повернув сюди хмару диму.

— ...Я вам скажу, — продовжував директор, — що в перспективі ви нашого міста не впізнаєте. Вулиці підуть під землю...

— Себто як? — не зрозумів я.

— Весь транспорт піде під землю. В тунелі. Приїдете через п'ять років — і на вулицях не побачите жодної машини. Не буде шуму, гуркоту, отруйних газів...

Я пригадав статтю відомого медика у вечірній газеті. Називалась та стаття "Шум — ворог вашого здоров'я". Пригадав іншу статтю, іншого медика — "Шуми руйнують ваші нерви".

А тут перед моїми очима постав рай. Тихі вулиці. Потопають у зелені. Щебечуть пташки на деревах. Вулицями спокійно походжають люди. Бігає дівчора. На душі стало тепло й весело. Забувши про присутність директора, почав мугикати пісню.

— Річечка ота, по якій зараз пливе мазут, — перервав моє мугикання директор, — буде чистенька, голубовода. Бо стоки із заводів планується в перспективі пустити під землю...

Річка — це взагалі моя слабкість. Біля річки я народився, виріс. Люблю плакучі верби, різучу лепеху. Люблю круті заплави, спокійні мілини. Ряску на воді і навіть жабуриння люблю.

— Все погане, шкідливе для людського здоров'я, непотрібне піде під землю, — сказав директор...

Повернувся я в редакцію з таким настроєм, ніби місяць провів десь на благодатному річковому узбережжі.

Через кілька років знову завітав у ті місця.

Завод зустрів тією ж хмарою бурого диму. А директор заводу товариш Пацьорчик не зустрів мене.

— Лежить у лікарні, — засмучено мовив його наступник. — Нервові виснаження... Шуми... Гази... Неспокій... Шкода. Ледь не пішов під землю...